

Arrest

nr. 162 438 van 19 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 2 november 2013 in eigen naam, en de tweede verzoekster en de derde verzoeker tevens als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partijen ter kennis gegeven op 4 oktober 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VANHALST, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partijen, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, komen op 15 september 2009 België binnen, en vragen op dezelfde dag asiel aan. Op 25 juni 2010 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arresten nrs. 51 614, 51 615 en 51 616 van

25 november 2010 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partijen.

1.2. Op 21 juni 2010 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 30 september 2010 wordt de aanvraag ontvankelijk bevonden. Op 6 september 2011 wordt de aanvraag ten aanzien van de eerste verzoekster ongegrond bevonden. Op 8 februari 2013 wordt de aanvraag ten aanzien van de tweede verzoekster, de derde verzoeker en hun minderjarige kinderen ongegrond bevonden.

1.3. Op 4 oktober 2011 dienen de tweede verzoekster en de derde verzoeker in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 12 februari 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 118 229 van 31 januari 2014 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.4. Op 28 oktober 2011 dient de eerste verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 12 februari 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 106 674 van 12 juli 2013 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.5. Op 30 april 2013 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Nadat de aanvraag op 27 mei 2013 ontvankelijk wordt verklaard, wordt ze op 6 september 2013 ongegrond bevonden. Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 140 743.

1.6. Op 20 juli 2013 dienen de verzoekende partijen een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 3 september 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoekende partijen ter kennis wordt gegeven op 4 oktober 2013. Deze beslissing luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 20.07.2013 bij onze diensten werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 23.08.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen,

artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen.

GELIEVE ONDER GEEN BEDING DEZE BESLISSING TE BETEKENEN ZONDER DE BIJGEVOEGDE GESLOTEN OMSLAG.

(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Het administratief dossier bevindt zich in het rechtsplegingsdossier van de zaak met het nummer 140 743.

2.2. Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van het vertrouwensbeginsel, van de motiveringsplicht, van het "objectiviteitsprincipe" en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Daarnaast voeren ze ook de overschrijding of afwending van macht aan, alsook een beoordelingsfout.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“DOORDAT :

DVZ, tegenpartij stelt dat de arts-adviseur in een advies van 23.08.2013 vastgesteld heeft dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk ;

DVZ stelt dat de zieke niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling in zijn land van herkomst of land waar hij verblijft ;

Verder duidt DVZ aan dat « Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) »

Uit haar redenering leidt DVZ af dat « De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3 »

TERWIJL :

Verzoekers verwijzen naar een vorige aanvraag machtiging tot verblijf om medische redenen voor T. R. (...) : dat de aanvraag van 21.06.2010 - na eerst ontvankelijk te zijn verklaard en recht te geven op verblijf-jammerlijk op 08.02.2013 als ongegrond afgesloten werd ;

Dat nochtans in die lange periode de gezondheidsproblemen van de zieke verzoekster niet beeindigd zijn ;

Uit een recent standaard medisch getuigschrift (SMG) dd. 7.10.2013 opgesteld door de huisarts en dat binnenkort naar DVZ zal opgestuurd worden, blijkt uit de rubriek E :

« E/Evolutie en prognose van de aandoeningen waarvan sprake onder rubriek B : »

« geen gunstige evolutie mogelijk »

Uit rubriek D/ »Wat zouden de gevolgen en mogelijke complicaties zijn indien de behandeling wordt stopgezet ? »

« overlijden »

Dat verzoekster ook lijdt aan diverse pathologieën. Zogenaamde consolidatie voor de ene pathologie sluit niet uit dat de pronostiek voor de andere pathologieën rampzalig kan zijn.

De beslissing van DVZ van onontvankelijkheid houdt geen rekening met nieuwe medische problemen noch met de azeri-afkomst van verzoekster, hetgeen erge problemen zou geven

Er bestaat nog altijd de vrees te wijten aan haar

Azeri-afkomst en de gemengde afkomst van G., L. (...), die de voornaamste mantelzorgster is voor haar moeder ;

Bijgevoegde recente medische documenten :

Het attest van Dr. V. W. (...) die het heeft over de mantelzorgers voor de rolstoelgebonden patiënt T. R. (...);

(stuk 3)

Het Medisch ontslagbericht van het Revalidatieziekenhuis R. (...) van 05.08.2013 van Dr. K. V. L. (...);

(stuk 4)

alsmede het medicatieblad van 17.04.2013

(stuk 5)

wijzen op de ernst van de gezondheidstoestand van verzoekster T. (...);

Verzoekster, mevrouw T. R. (...) stelt dat haar azeri afkomst en gemengde azeri-armeense afkomst (van haar dochter G. L. (...)) een grote struikelblok is ;

Dat dit element, in combinatie met de afwezigheid van een woning (dat zij verkocht in Armenië korte tijd voor haar vertrek naar België) daar waar een zieke stabiliteit en rust nodig heeft, en haar verslechterende gezondheidstoestand belangrijke factoren zijn waarmee DVZ rekening had moeten

*houden : dat bij eventueel terugkeer naar het oorsprongland haar gezondheidsproblematiek zodanig zou kunnen verergeren dat het haar fataal wordt ;
Dat noch de arts-adviseur van DVZ noch de DVZ beslissing van 03.09.2013 hiermee rekening houden in hun beslissing ;*

Bijgevolg heeft DVZ geen rekening gehouden met andere dan medische elementen welke in het specifiek geval van verzoekers een zeer belangrijke rol spelen : onvolledige motivering en bij gebrek deze belangrijke elementen in overweging te hebben genomen : verkeerde besluitvorming ;”

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Het vertrouwensbeginsel,*
- Het objectiviteitsprincipe,*
- De motiveringsplicht,*
- Het zorgvuldigheidsbeginsel.*

Er zou tevens sprake zijn van overschrijding of afwending van macht en van een beoordelingsfout.

De concrete kritiek van verzoekende partij bestaat eruit dat de gezondheidsproblemen van verzoekende partij niet zijn beëindigd. Zij stellen dat een consolidatie niet relevant zou zijn voor de andere pathologieën, waarvoor nog steeds een rampzalige prognostiek mogelijk zou zijn. Verzoekende partij legt een aantal bijkomende stukken voor. Verzoekende partij wijst ten slotte op de Azeri-afkomst van verzoekende partij en het feit dat zij in het land van herkomst geen woning (meer) hebben.

Verweerder laat ter zake vooreerst gelden dat de door verzoekende partij ontwikkelde kritiek niet in verband kan worden gebracht met het vertrouwensbeginsel en het objectiviteitsprincipe, waarvan verzoekende partij de schending aanvoert. Op deze voorgehouden schendingen wordt door verzoekende partij nergens nader ingegaan, hetgeen volstaat om te besluiten dat het middel in dit opzicht als onontvankelijk dient te worden beschouwd.

De verweerder acht dit middel ook niet onontvankelijk, in zoverre verzoekende partij de schending van de "motiveringsplicht" opwerpt.

Immers, er werd terecht reeds geoordeeld dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een verplicht te motiveren beslissing een motiveringsgebrek aanvoert, maar hiervoor geen wetsbepaling als geschonden aanduidt (cf. naar analogie: Cass. AR C.94.0369.N, 9.5.1997, Arr. Cass. 1997, 531).

Aan deze laatste vereiste beantwoordt volgens de verweerder niet de loutere vermelding van een motiveringsgebrek in termen van een schending van "de motiveringsplicht".

Er bestaan namelijk diverse types van motiveringsplicht, beheerst door onderscheiden rechtsregels en met eigen kenmerken.

Voor zover de Raad de kritiek van verzoekende partij toch enige pertinentie zou menen te kunnen toedichten, en dus louter subsidiair, merkt de verweerder bijkomend nog op dat deze kritiek geenszins kan worden aanvaard.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

(...)

In casu heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris de medische stukken van verzoekende partij overgemaakt aan de arts-adviseur, opdat deze conform artikel 9ter §3, 4° van de Vreemdelingenwet een advies kan geven nopens de door verzoekende partij ingeroepen ziekte.

De arts-adviseur heeft het medisch getuigschrift dat verzoekende partij heeft voorgelegd bij de aanvraag geëvalueerd, doch vastgesteld dat de door verzoekende partij ingeroepen ziekte niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Het loutere gegeven dat verzoekende partij bij de aanvraag om machtiging tot verblijf een medisch attest heeft gevoegd, maakt vanzelfsprekend niet dat de aanvraag zomaar ontvankelijk en gegrond zou moeten worden verklaard. Zulks zou net een negatie zijn van de vereiste dat door de arts-attaché een advies moet worden verstrekt, hetgeen in casu ook gebeurd is.

In het medisch advies van 23.08.2013 wordt door de arts-adviseur het volgende gesteld:

- *De CVA voorbij consolidatiemoment is en geen verdere behandeling behoeft,*
- *De overige aandoeningen reeds het voorwerp uitmaken van een medisch advies dd. 25.08.2011, waarnaar kan worden verwezen.*

Het is op grond van dit advies niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris om te beslissen dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet onontvankelijk dient te worden verklaard.

Terwijl daarenboven dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij weliswaar voorhoudt dat 'de prognostiek voor andere aandoeningen dramatisch kan zijn', doch dat zij op geen enkele wijze erin slaagt afbreuk te doen aan de gedegen motivering van het advies van de arts-adviseur. Zij toont op geen enkele wijze aan dat de inhoud van het advies dd. 25.08.2011 niet langer relevant zou zijn. De beweerde verslechtering van haar gezondheidstoestand sedertdien blijkt in elk geval niet uit het medisch dossier van verzoekende partij.

Verzoekende partij verwijst nog naar een aantal nieuwe stukken.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient echter te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

In het middel van verzoekende partij is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

Waar verzoekende partij tenslotte verwijst naar haar Azeri-afkomst en het feit dat zij geen huiseigenaar zijn in Armenië (sic), laat verweerder gelden dat dergelijke beweringen geen afbreuk kunnen doen aan de vaststelling dat de ingeroepen aandoeningen niet beantwoorden aan art. 9ter, § 1 Vreemdelingenwet, hetgeen volstaat om de bestreden beslissing ten genoegen van recht te schragen.

Het loutere feit dat verzoekende partij een andere mening is toegedaan dan de arts-adviseur, is niet van aard afbreuk te doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing. Het tegenovergestelde aannemen zou een negatie zijn van de vereiste dat een advies wordt verstrekt door een arts-adviseur.

Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing ten onrechte werd geoordeeld dat zij zich niet kan beroepen op artikel 9ter van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen stelt de Raad samen met de verwerende partij vast dat de verzoekende partijen niet aangeven op welke wijze het door hen ingeroepen vertrouwensbeginsel en het "objectiviteitsprincipe" zouden zijn geschonden door de bestreden beslissing zodat het enig middel, wat dit betreft, niet-ontvankelijk is.

3.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hiertoe is de overheid verplicht in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestuurshandeling ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip

“afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter, § 3, 4°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat uit het medisch advies van de arts-adviseur van 23 augustus 2013 kennelijk niet blijkt dat de eerste verzoekster lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit. In dit medisch advies, dat onder gesloten omslag samen met de bestreden beslissing aan de verzoekende partijen werd overhandigd en dat wordt geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing, wordt toegelicht dat “(u)it het standaard medisch getuigschrift d.d. 29.05.2013 en de bijlage d.d.19.03.2013 blijkt dat de beschreven aandoening actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene”, aangezien “(d)e linker hemiparese ten gevolge van een CVA op 25.03.2013 (...) inmiddels voorbij het consolidatiemoment (is) en (...) niet verder (kan en moet) behandeld worden”. Aangaande de andere vermelde aandoeningen wordt in het advies verwezen naar “het medisch advies ten gronde d.d. 25.08.2011 van de hand van dr. K. B. (...)”. Hieruit wordt in het advies geconcludeerd dat er “actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling (bestaat) wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst” en dat er bijgevolg “kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van (a)rtikel 9ter van 15 december 1980”. De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.3. De verzoekende partijen voeren bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, en dat als volgt luidt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

(...)"

Aldus blijkt uit het bepaalde in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dat de beoordeling van het in artikel 9ter, § 1, eerste lid, vermelde risico toekomt aan de ambtenaar-geneesheer die door de minister c.q. staatssecretaris is aangesteld en dat de gemachtigde de aanvraag onontvankelijk verklaart indien de ambtenaar-geneesheer in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een verblijfsmachtiging om medische redenen.

Uit het bepaalde in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet volgt dan ook dat het advies van de ambtenaar-geneesheer waarin deze vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, beslissend is voor het onontvankelijk verklaren van de betreffende aanvraag om machtiging tot verblijf.

Te dezen wordt in het advies van de arts-adviseur van 23 augustus 2013 het volgende gesteld:

"Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 29.05.2013 en de bijlage d.d.19.03.2013 blijkt dat de beschreven aandoening actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. De linker hemiparese ten gevolge van een CVA op 25.03.2013 is inmiddels voorbij het consolidatiemoment en kan en moet niet verder behandeld worden. Aangaande de andere vermelde aandoeningen dient verwezen te worden naar het medisch advies ten gronde d.d. 25.08.2011 van de hand van dr. K. B. (...). Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

Zoals hiervoor reeds gesteld, dient dit medisch advies, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing en dat onder gesloten omslag samen met de beslissing aan de verzoekende partijen werd overhandigd, te worden geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing. In het licht van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient dan ook te worden nagegaan of er voldoende feitelijke gronden bestaan voor de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer en of er op grond van zijn vaststellingen al dan niet in redelijkheid kon worden besloten dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Immers, indien zou blijken dat aan het advies van de ambtenaar-geneesheer een motiveringsgebrek kleeft en de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard op basis van dit advies, dan zal het motiveringsgebrek in dit advies noodzakelijkerwijze leiden tot de vernietiging van de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag.

De verzoekende partijen werpen op dat de gezondheidsproblemen van de eerste verzoekster, die reeds bij een eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf van 21 juni 2010 werden ingeroepen – aanvraag die op 8 februari 2013 ongegrond werd bevonden – niet beëindigd zijn en zij verwijzen hierbij naar een standaard medisch getuigschrift van 7 oktober 2013, waarbij zij zelf aangeven dat zij dit stuk nog niet aan de Dienst Vreemdelingenzaken hebben overgemaakt. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient echter te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partijen het standaard medisch getuigschrift van Dr. L. V. W. van 7 oktober 2013, het schrijven van Dr. V. W. G. van 10 oktober 2013, het medisch ontslagbericht revalidatieziekenhuis R. van 5 augustus 2013 en het medicatieblad van 17 april 2013 niet hebben voorgelegd aan het bestuur, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Het schrijven van Dr. V. W. G. van 10 oktober 2013 (zie stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 3), het medisch ontslagbericht revalidatieziekenhuis R. van 5 augustus 2013 (zie stukkenbundel verzoekende

partijen, stuk 4) en het medicatieblad van 17 april 2013 (zie stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 5) worden pas voor het eerst toegevoegd bij huidig verzoekschrift. De Raad zou zijn bevoegdheid te buiten gaan door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met stukken die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). Het bij het verzoekschrift gevoegde schrijven van Dr. V. W. G. van 10 oktober 2013, het medisch ontslagbericht revalidatieziekenhuis R. van 5 augustus 2013 en het medicatieblad van 17 april 2013 kunnen aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure. *A fortiori* kan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met het standaard medisch getuigschrift van Dr. L. V. W. van 7 oktober 2013, dat niet bij het huidig verzoekschrift werd gevoegd en niet vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur werd overgemaakt. Aldus slagen de verzoekende partijen er niet in aan te tonen dat de aandoeningen van de eerste verzoekster verergerd zijn in vergelijking tot de eerdere machtigingsaanvraag, zodat niet in redelijkheid kon worden verwezen naar het medisch advies van dr. K. B. van 25 augustus 2011, waarin werd vastgesteld dat de behandeling en opvolging voor de diabetes, de cardiale decompensatie en de hypertensie beschikbaar is in Armenië.

Waar de verzoekende partijen opwerpen dat zij in Armenië geen woning meer bezitten en dat een zieke stabiliteit en rust nodig heeft, beperken zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Bovendien – en daargelaten de vraag of de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing in rekening diende te brengen dat de verzoekende partijen in hun land van herkomst geen woning meer in eigendom bezitten – wordt erop gewezen dat het overeenkomstig artikel 9ter, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet aan de verzoekende partijen toekwam om samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen aangaande hun ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in hun land van herkomst of in het land waar zij verblijven over te maken aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, wat zij *in casu* niet hebben gedaan, zodat het de gemachtigde niet kan worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden. Tenslotte lichten de verzoekende partijen niet toe welke invloed dit gegeven zou hebben op de bestreden beslissing. Zij weerleggen hiermee geenszins de motieven van de bestreden beslissing dat “(...) *uit het voorgelegd medische dossier niet (kan) worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft*”.

De verzoekende partijen geven tenslotte aan omwille van hun (gemengde) Azeri-afkomst “*erge problemen*” te vrezen. Zij houden voor dat deze elementen niet in rekening werden gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing. Zij laten evenwel na met concrete elementen hun vrees te onderbouwen. De Raad merkt in dit verband op dat niet blijkt op welke grond de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris verplicht zou zijn om een verder onderzoek te voeren naar de actuele situatie in Armenië voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing of op dit punt te motiveren. De vrees die de verzoekende partijen menen te koesteren bij een terugkeer naar hun land van herkomst werd reeds onderzocht naar aanleiding van de door hen ingediende asielaanvragen, waarbij de Raad bij arresten met nummers 51 614, 51 615 en 51 615 van 25 november 2010 de verzoekende partijen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus weigerde. Tevens werd in een medisch advies van dr. K.B. van 25 augustus 2011, waarnaar in het advies van de arts-adviseur van 23 augustus 2013 werd verwezen, vastgesteld dat de voor de eerste verzoekster noodzakelijke behandelingen en opvolging beschikbaar zijn in haar land van herkomst en brengen de verzoekende partijen geen elementen aan waaruit zou blijken dat dit advies bij het nemen van de bestreden beslissing niet meer pertinent zou zijn. Evenmin brengen zij enig element aan dat erop wijst dat de situatie in hun herkomstland sinds de afwijzing van hun asielaanvragen fundamenteel is gewijzigd.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt machtsoverschrijding, afwending van macht of een beoordelingsfout aangetoond.

3.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.5. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN